

er nu kun en Museumsgenstand. Dog vil den stedse bevare sin Plads i Historien som et Minde om gamle Dages Sæder og Skikke.

Lauritz Hansen.

Minder fra Borgervæbningens Dage.

I Aaret 1855, i September Maaned, indtraf en stor Begivenhed i den gamle midtsjællandske Købstad, Ringsted, idet Kong Frederik d. 7. var Byens Gæst i 4 Dage, hvor han personlig ledede Undersøgelserne ved Aabningen af Kongegravene i Sct. Bendts Kirke. Kongen, der ledsagedes af et stort Følge, boede selv i nævnte Dage hos Provst Steenberg i den gamle Provstegaard, der dengang laa paa Torvet. Det var store Festsdage for Ringsted. Byen var illumineret. Der var Tappenstreg gennem Gaderne og Koncert paa Torvet af en Afdeling af H. C. Lumbyes Orkester, der ved denne Lejlighed ledsagede Kongen. Ogsaa for Byens Borgervæbning var det store Dage. Denne mødte op til Ære for Kongen i fuld Galla, der bestod af hvide Benklæder, lange, sorte Frakker, høj Hat, Gevær og Sabel.

Disse vældige Krigere maatte stille hver Dag paa Torvet, saalænge Majestæten opholdt sig i Byen.

En lille pudsig Episode indtraf i de Dage indenfor Borgervæbningen. — Skomager Peder Hansen Nohr, kaldet „Høje Nohr“, hørte ogsaa til disse gæve Krigere.

Kongen ønskede den første Dag at hilse paa hver enkelt af dem. Da Turen nu kom til „Høje Nohr“, og denne skulde gøre Honnør for Kongen, slap han Geværet med den ene Haand, tog den høje Hat af og bukkede, hvorved Bøssen faldt fra ham. Kon-

gen lo højt og udbrød: — Hør, min gode Mand! Naar man gør Honnør, beholder man Hatten paa og Hænderne paa Geværet.

Der hvilede et Skær af Komik over Datidens Borgervæbning. Denne bestod hovedsageligt af Haandværkere og Smaahandlende, hvoraf flere med fremstaaende Mave tog sig uhyre komiske ud i Uniform. De hvide Bukser var ofte krympet ind og adskillige Tommer for korte. Nogle af de gæve Krigere førte sig med en Værdighed, der ligeledes virkede komisk, andre med en Ligegyldighed og Skødesløshed, der ikke mindre fremhævede Latterligheden. Dertil kom, at dette komiske Skær yderligere forøgedes ved det paatagne brøsigte, militæriske Væsen hos Borgervæbningens Befalingsmænd; man maatte uvilkaarligt tænke paa, at en saadan krigerisk udseende Borgerkaptajn med Sabel i Haand var den samme Mand, som man i Gaar saa bag Disken i Kramboden.

Yderligere skal bemærkes, at den Kommanderende ofte var den Meniges Ligemand i borgerlig Henseende, hvilket gjorde det endnu vanskeligere at opretholde Disciplinen.

Borgervæbningen, der hvilede paa en Forordning af 1801, var en almindelig Sikkerhedsforanstaltning for Byerne, men opnaaede aldrig den rette Betydning som Støtte for Ordenens Opretholdelse og var i de senere Aar, indtil den blev ophævet ved Lov af 1870, en forældet Institution.

Lauritz Hansen.